అమెరికామెడి కబుర్లు- 20

అమెరికాలో అంధకారం

(సెప్టెంబర్ 20-21, 2008 తారీకులలో డిట్రాయిట్ తెలుగు లిటరరీ క్లబ్ ..అనగా తెలుగు సాహితీ సమాఖ్య వారి దశవార్షికోత్సవాలకి ఒక ప్రత్యేక అతిథి హోదాలో కాకుండా సాధారణ ప్రతినిధిగా వెళ్ళాను. కానీ అనుకోకుండా ప్రధాన సభానిర్వాహకులైన శ్రీ మద్దిపాటి కృష్ణారావు, విజయ దంపతుల ఇంట్లోనే నాకు ఎంతో ఆత్మీయంగా ఆతిధ్యం ఇచ్చారు. రెండు రోజుల పాటు దిగ్విజయంగా జరిగిన ఆ సభల అనంతరం, ఆదివారం రాత్రి వారింట్లో మంచి పార్టీ ఏర్పాటు చేశారు. అందులో కొంత మంది పాటలు పాడడం, కవిత్వం చదవడం చేస్తూ అందరినీ ఆనందింపజేస్తుండగా నాకు కూడా ఆవేశం వచ్చి వారి ఆనందాన్ని నివారిస్తానేమో అనే నా అనుమాన పిశాచాన్ని పక్కకి నెట్టి, ఈ క్రింది కథ ఆశువుగా చెప్పాను. అటువంటి ఉన్నత సాహితీవేత్తల ఆనందానికి ఇటువంటి ఆర్డినరీ కథతో అంతరాయం కలిగించాను అని ఎవరైనా ఏమన్నా కోప్పడతారేమో, ఎందుకైనా మంచిదని అని వెంటనే మేడమీద బాపూ గారి బొమ్మలతో అలంకరించబడిన గెస్ట్ రూం అనే అంత:పురంలోకి వెళ్ళి నిద్రపోయాను. అఫ్ కోర్స్, అది "మందు" ప్రభావమని అందరూ అనుకుంటారనీ, అనుకున్నారనీ నాకు తెలుసనుకోండి. అది వేరే సంగతి. అసలు సంగతి ఏమిటంటే, హ్యూస్టన్ నుంచి డిట్రాయిట్ వెళ్ళే విమాన ప్రయాణంలో ఊహామాత్రంగా తట్టిన ఈ కథ ఎక్కడా కాగితం మీద పెట్టి, విమర్శకులకి పంపించి వారి -ఆమోదం తీసుకునే అవకాశం లేక పోయింది. ఇదే ఆ సభల స్వీయ రచనా విభాగంలో చదువుదామనుకున్నాను కానీ, భయం వేసి వాతావరణ పరిస్థితులు అనుకూలంగా లేవు అనే వంకతో దాటేశాను. ఎప్పుడూ కాగితం మీద కానీ, కంప్యూటర్ మీద కానీ, పెట్టకుండా, కేవలం అప్పటికప్పుడు బుర్రలో నుంచి బైటకి రప్పించి ఆశువుగా నేను కథ చెప్పడం ఇదే మొదటి సారి. ఆ "గొప్ప" చెప్పుకోవడానికే ఈ ఉపోద్ఘాతం. అంత కంటే ముఖ్యంగా అన్ని కష్టాలూ, నష్టాలూ భరిస్తూ, అద్వితీయంగా పది సంవత్సరాలు ఎవరు ఎక్కడ ఎలా చేసినా నాకు ఎంతో ఇష్టమైన తెలుగు సాహితీ సమావేశాలని నిర్వహిస్తూ, దశవార్షికోత్సవాలని జరుపుకున్న డిట్రాయిట్ తెలుగు లిటరరీ క్లబ్ వారికి నా అభివందనలు ఈ పత్రికా ముఖంగా తెలియజేయడం ఈ మందు మాటకి...సారీ, సారీ, ఈ ముందు మాటకి ప్రధాన కారణం... అన్నట్టు, 1998లో డిట్రాయిట్ తెలుగు లిటరరీ క్లబ్ మొదలు పెట్టిన ఏడాదే ప్రారంభించిన ద్వైవార్షిక టెక్సస్ సాహిత్య సదస్సు

సెప్టెంబరు 27, 2008న ఆస్టిన్‌లో జరిగింది. వేరే మెటీరియల్ లేక, ఇదే కథ అక్కడ కూడా చదివి పారేశాను. ఇప్పుడు "కంప్యూటర్" మీద పెట్టే అవకాశం వచ్చింది కాబట్టి కొంచెం మార్పులూ, చేర్పులూ, కూర్పులూ చేశాను. ఇక కథారంభం....)

మా చిన్నప్పుడు కాకినాడలో అప్పుడప్పుడు కరెంటు పోయేది. అది రోజూ అలవాటే అయినా, ఒక సారి మటుకు కరెంటు అదే పోతగా ఎక్కడికో పోయి మూడు నెలలగా తిరిగి రాలేదు. ఇక తప్పదురా అనుకుని అబ్రహాం లింకనూ, లాల్ బహదుర్ శాస్త్రి లాటి వారు వీధి లాంతర్లల్లో చదువుకుని గొప్పవాళ్ళు అయ్యారు కాబట్టి హరికేన్ లాంతర్లు పెట్టుకుని ఆ మసక వెలుగులోనే మదన మరియూ అభిసారికలూ, డిటెక్టివ్ పుస్తకాలూ నేనూ, శివరామూ, చంటిగాడూ కంబైన్డ్ స్టడీస్ చేస్తుంటే "పాపం, వీళ్ళు గొప్పవాళ్ళు అవుదామనుకుంటున్నారు" అనుకుని మా నాన్న గారు అటకమీద నుంచి ఎప్పటివో పెట్రోమాక్సు లైట్లన్నీ దింపి, వెలుగు పెంచి మా కొంప ముంచారు. మూడు నెలల తరవాత కరెంటు వచ్చిన మర్నాడు మా ఇంట్లో దొంగలు పడి హరికేన్ లాంతర్లూ, పెట్రోమాక్సు లైట్లూ దొంగతనం చేశారు.

ఇదంతా ఇప్పుడు ఎందుకు జ్ఞాపకం వచ్చిందంటే, కిందటి వారం మా హ్యూస్టన్‌లో అర్ధరాత్రి పూట "ఐక్" అనే హరికేన్ వచ్చి చచ్చింది. ఇదే "హరితాంధ్ర" లో అయితే "హరికేన్ హిడింబి" అని ఆప్యాయంగా పిలిచుకునే వారు. హఠాత్తుగా కరెంటు పోగానే, -ఆలోచిస్తే, మా అటక మీద హరికేన్ లాంతర్లూ , పెట్రోమాక్సు లైట్లూ లేవు కదా, ఇప్పుడెలాగరా భగవంతుడా అని నేను ఎప్పుడూ అలవాటులేని పద్ధతిలో స్వగతంగా, ప్రకాశంగా..అంటే అంటే పౌరాణిక నాటకంలో దుర్యోధనుడి తిట్లు స్టేజి మీద పక్కనే ఉన్న కృష్ణుడికి వినపడవు కానీ ఆడియన్సులో ఆఖరి బెంచీ మీద కూచుని చుట్టతాగుతున్న సింహచలానికి స్పష్టంగా వినపడే టైపులో ఘాటిగా దేవుడి పేరు తల్చుకున్నాను.

నా నోట "భగవంతుడా" అనే మాట వినపడగానే లేచి పరిగెట్టబోయి, సోఫాని గుద్దుకుని నాయనోయ్ అని మా మామ గారినీ, బల్లని గుద్దుకుని అమ్మోయ్ అని మా అత్త గారినీ, అందం కోసం మా లివింగ్ రూములో ఒక మూల పెట్టిన "ఓక్" జాతి అనబడే ఒకానొక ఒక వృక్షరాజాన్ని గుద్దుకుని నేను ఎప్పుడూ కలుసుకోనని, నాకు బొత్తిగా తెలియని కుయ్యోవ్ గారిని, మొర్రోవ్ గారినీ తలుచుకుంటూ, అటువంటి అడ్డమైన చెత్త వస్తువుల్ని అడ్డంగా పెట్టినందుకు నన్ను అష్టోత్తర దూషణాలతో అర్చన చేస్తూ అర్జంటుగా మా ఇంట్లో ఉన్న దేవుడి గదిలోకి పరిగెట్టింది మా క్వీన్ విక్టోరియా. కారణం ఏమనగా తను రోజూ దేవుడుకి దీపం పెట్టుకునే అలవాటు వలన ఆ గదిలో దూది వత్తులూ, అగరొత్తులూ, కొవ్వొత్తులూ మరియు అగ్గిపెట్టా కూడా అక్కడ గారంటీగా ఉండును కదా. ఈ వత్తులన్నీ బాత్ రూంలో కూడా వెలిగించుకో వచ్చు కదా...అందుకూ ఆ పరిగెట్టడం అని బ్రిలియంట్‌గా ఊహించేశాను. ఆవిడకి -ఆశాభంగం నిరాశ కలిగించిన యడల నాకు మిగిలేది అంధకార బంధురం కాబట్టి ఆ వత్తుల్నీ అన్ని చోట్లా వెలిగించి, ఆ దేవుడి గదిని చీకట్లో ముంచేశాను. ఆఫ్టరాల్, మన బోటి మానవమాత్రుల జీవితాలలో వెలుగు నింపడానికే కదా భగవంతుడు ఎప్పుడూ తంటాలు పడుతూ ఉంటాడు. అందుచేత ఇటువంటి అత్యవసర పరిస్థితులలో ఆయన తాలూకు లక్షవత్తుల్నీ వాడేసి ఆయన లివింగ్ రూంని అంధకార బంధురం చేసినంత మాత్రాన దయామయుడైన ఆ దేవుడు అలుగుతాడని నేను అనుకోను.

అసలు అందరి ఇంట్లోనూ దేవుడు గది ఉపయోగం ఏమిటో ఇప్పుడు "హరికేన్ హిడింబి" ధర్మమా అని నాకు ఖచ్చితంగా తెలిసింది.

అసలు సమస్య ఇప్పుడే వచ్చింది. ఈ అమెరికా అంధకారం మమ్మల్ని వహించక ముందు నేనూ, మా ఆవిడా బాజా టీవీ ముందు కూచుని ఆవిడ మహేశ్ బాబునీ, నేను జెనీలియానీ చూసుకుంటూ, ఒకరి మొహం ఒకరు చూడకుండా హాయిగా సంసారం చేసుకునేవాళ్ళం. ఇప్పుడు ఆ బాజా టీవీకి బిజిలీ లేదు కాబట్టి, బూజు పట్టిన గాజులా అయిపోయింది కాబట్టి ఆ కొవ్వొత్తుల వాసనలో, ఆ మసక మసక చీకట్లో మా క్వీన్ విక్టోరియా మొహం నేనూ, నా మొహం ఆవిడా చూసుకుంటూ కూర్చొన వలసిన అవసరం అనుకోకుండా వచ్చింది కదా! అఫ్‌కోర్స్, మా ఆవిడ తాలూకు సుందర వదనారవిందం కలకాలం జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాను అని మా ఆస్థాన పురోహితుడు అమ్మిరాజు గారికి మా పెళ్ళినాడే ప్రమాణాలు చేశాను కాబట్టి నాకు పెద్ద ఇబ్బంది లేదు కానీ, పాపం నా యొక్క వదనాన్ని అదే పనిగా చూడడం సదరు క్వీన్ గారికి కించిత్తు విచారం కలిగించినదేమో అని నాకు అనుమానం వచ్చింది. ఎందుకంటే, హరికేన్ హిడింబి ధర్మమా అని నా వదన వీక్షణ సదవకాశం కలిగిన మరుక్షణమే ఆవిడ సీలింగు కేసీ, తుప్పు పట్టిన సీలింగు ఫాను రెక్కల కేసీ చూచుట మొదలు పెట్టింది. అంతే కాదు హుష్, హుష్ అనే శబ్దాలూ, ఖర్మ సిద్ధాంతమూ, మరియూ పండగ నాడు కూడా పాత మొగుడు లాంటి సామెతలు జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవడం నా అనుమానాన్ని ధృవీకరించింది.

ఆ డైలాగులు వినలేక, అప్పుడు నాకు ఎప్పటిలాగానే ఒక బ్రిలియంట్ ఆలోచన వచ్చి చచ్చి, వెంఠనే బేటరీలతో పనిచేసే రేడియో పెట్టాను ఘాఠిగా. రేడియోలో అప్పుడే జార్జి బుష్ గారు సూటూ, బూటూ వేసుకుని తన వైట్ హౌస్‌లో హాయిగా కూచుని హిడింబి బాధితులకి తమ ప్రగాఢ సంతాపాన్నీ, సానుభూతినీ తెలుపుతున్నారు. ఆయన ప్రసంగంలో నాకు నిఘంగా అనందం కలిగించిన విషయం ఏమిటంటే నాకూ, మా ఆవిడకీ మా సంసారాన్ని బాగు చేసుకునే ఉచిత సలహాలు, చిట్కాలు పబ్లిగ్గా అమెరికాలో అందరూ వింటూ ఉండగా ఇచ్చారు. కనీసం వారం దాకా మీకు కరెంటు రాదు, టీవీ పనిచెయ్యదు కాబట్టి, హాయిగా ఒకళ్ళ కళ్ళలోకి మరొకరు చూసుకుంటూ, ఊసులాడుకుంటూ ఆడుతు పాడుతు పనిచేసుకోండి, ఇదివరలో సంసార సౌఖ్యాన్ని పోగొట్టుకున్న యడల మళ్ళీ పుంజుకోడానికి ఇదే కదా ప్రకృతి ప్రసాదించిన మరొక సువర్ణావకాశం అనే టైపులో ఆయన ఇచ్చిన సలహా మరి మా ఇద్దరికే వర్తిస్తుంది కదా! అందువలనే బుష్ గారు కేవలం నాకూ, మా క్వీన్ గారికీ వ్యక్తిగతంగా ఈ సలహా ఇచ్చారు సుమా అనుకోవడంలో నాకు ఏ విధమైన సందేహమూ లేదు.

తను ఇంకా పవర్‌లో ఉండగానే పవర్ లేని ..అంటే కరెంటు లేని నన్నూ, మా ఆవిడనీ ఆయన పబ్లిగ్గా రేడియోలో అంత ఆప్యాయంగా గుర్తించడం నేను ఎంతో గర్వకారణంగా భావిస్తున్నాను. అదే విషయాన్ని నేను మా క్వీన్ గారికి తెలియపరచగానే "నీ మొహం బుష్" అనే వాదనతో మొదలు పెట్టి కట్టి పారేయ్ వెధవ రేడియో అని వారు ఆజ్ఞాపించారు. ఇక్కడ గమనించవలసిన విషయం ఏమిటంటే రాణీ వారు చెప్పిన నీ మొహం బుష్ అనగా నా యొక్క పెర్సనల్ ముఖం బుష్ వలె ...అనగా ఒకనొక ముళ్ళ పొద వలె ఉన్నది అనియూ, ఆ వెధవ రేడియో అనే మాటలో వెధవ అన్న విశ్లేషణం రేడియోకి కాక బహుశా ఆయన ఇచ్చిన సలహా తనకి బొత్తిగా నచ్చక అమెరికా అధ్యక్షులవారికి అన్వయించాలేమో అని నాకు అనుమానం వచ్చింది. కారణమేమనగా బుష్ గారి పరిపాలనలో కిందటి సంవత్సరంలో ఆవిడ తాలూకు స్టాక్ మార్కెట్ పెట్టుబడులు సగం శాతం క్షవరం అవుటయే కాక, కేవలం ఆయన వల్లమాలిన ప్రభుత్వ విధానాల వలననే ఈ నాడు హరికేన్ హిడింబి దండయాత్ర చేసి అమ్మాయి కాపురం సీరియల్ ఎపిసోడ్ నెంబర్ 245 చూడకుండా కొంపముంచాడు బుష్ అని ఆవిడ నిశ్చితాభిప్రాయం.

ఆవిడ ఆజ్ఞానుసారం మసక మసక చీకట్లో, కొవ్వొత్తుల వాసనలో యల్లారీశ్వరిని ఎందుకో జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ నేను రేడియో వాల్యూం తగ్గించబోతూండగా ఒక రేడియో ప్రకటన వచ్చింది. అది వినగానే మామూలు ప్రజల తక్షణావసరాలు తీర్చడంలో అమెరికా

ఎంత ముదంజ వేసిందో, మన చిరంజీవి గారు ఇక్కడికి వచ్చి ఎంత నేర్చుకోవాలో నాకు మరొక సారి తెలిసింది. అమెరికా నిజంగానే చాలా గొప్ప దేశం అని నేనూ రోజా అనుకునే అభిప్రాయం ద్విగుణీకృతం అయింది. ఎందుకంటే బుష్ గారు నోరు మూయగానే వచ్చిన ఆ కమర్షియల్ సారాంశం ఏమిటంటే "హరికేన్ హిడింబి వలన మీకు ఎటువంటి ఇబ్బందీ కలగకుండా ఈ క్రింది నలభై ప్రాంతాలలో మా హెయిర్ షాఫ్ట్ అనే మంగలి షాపులూ, వెంఠనే మీ బట్టలు మీరే ఉతుక్కోడానికి వాటి అనుబంధ సంస్థలైన చెడ్డీ వాషింగ్ మేడ్ ఈజీ అనే చాకలి దుకాణములూ రోజుకు ఇరవై గంటలూ తెరిచే ఉంటాయి. బేటరీలతో పనిచేసే సమస్త కత్తులూ, కతారులతో కూడా మీకు అద్భుతంగా క్షవరం చేయ గలం. ఈ ఆపత్కర పరిస్థితులలో కూడా మీకు ఇతోధికంగా క్షవరం చెయ్యడమే మా ప్రధాన లక్ష్యం. వివరాలు అమెరికాక్షవరం.కాం లో చూడండి. తనివి తీరా క్షవరం చేయించుకోండి. అంతేగాక సమస్త చెడ్డీల మరకలనూ ఈ చీకటిలో కూడా ఉతకగలం, ఉదయం ఎనిమిదిలోపుగా ఒక మగ చెడ్డీకి రెండు ఆడ చెడ్డీలూ ఉచితం". తరువాత ఎక్కడ మంచి సారా, మజ్జిగా, దొరుకుతాయో కూడా అనేక వాణిజ్య ప్రకటనల ద్వారా నాకు తెలిసింది. ఇదే ఇండియాలో అయితే ప్రతీ అడ్డమైన మంత్రీ ఈ అవకాశం తీసుకుని హెలికాప్టర్లలో తిరుగుతూ మైనారిటీ వర్గాలకీ, వెనక బడిన కళలకి తాము ఎంత సేవ చేస్తామో వివరిస్తారు కానీ దైనందిన కాలకృత్యాల గురించి నోరు మెదపరు. దటీజ్ ఆంధ్రా, దిసీజ్ అమెరికా!

అవన్నీ వింటూ ఇప్పుడు అర్జంటుగా క్షవరం చేయించుకోవాలా, చెడ్డీ వాషింగ్ మొదలుపెట్టాలా, మంచి సారా దొరుకు ప్రదేశానికి వెళ్ళాలా అని ఆలోచిస్తూండగా "ఇదిగో, ఇప్పుడు నన్ను ఇలా చీకట్లో వదిలేసి ఆ డిట్రాయిట్ వెళ్ళావంటే చంపేస్తాను. నువ్వు వెళ్ళకపోతే వాళ్ళ పదేళ్ళ పండగ ఏమీ ఆగిపోదు. నువ్వు వెళ్ళినంత మాత్రాన నీకు పట్టు శాలువాలు ఎలాగా కప్పరు, ఆఫ్టరాల్, యువార్ ఓన్లీ యాన్ ఆర్డినరీ ఫెలో ....." అని మా ఆవిడ హుంకరించింది.

"ఇక్కడ ఉంటే చంపగలవు కానీ, నేను అక్కడికి వెళ్ళిన ఎటుల చంపగలవు?" అని అనుకోకుండా ప్రశ్నించాను.

"సర్లే వెధవ తెలివి తేటలూ, బుష్ మొహమూ నువ్వూనూ...నువ్వు డిట్రాయిట్ నుంచి వెనక్కి వచ్చాకే చంపుతానులే, డోన్ట్ వర్రీ" అని నాకు భరోసా ఇచ్చింది మహారాణీ.

అందుకే ఆవిణ్ణి మొట్టమొదటి సారిగా అమెరికా అంధకారంలో వదిలేసి నా తాలూకు ఆస్తినంతా... అవును, అరడజను చెడ్డీలతో సహా... సద్దుకుని, పెట్టే బేడాతో డిట్రాయిట్ తెలుగు లిటరరీ క్లబ్ అధ్యక్షులు మద్దిపాటి వారింటికి వచ్చేశాను. ఈ అవతారం చాలించేద్దాంలే, సాధించినది చాలు, అని రేపు నిర్ణయించుకుంటే వెంఠనే హ్యూస్టన్ వెళ్ళిపోతాను. అక్కడ దుష్ట శిక్షణ జరుగును కదా. లేదూ, ఇంకా కొన్నాళ్ళు బతికి, అందరినీ చావగొడదాం అని నిశ్చయం చేసుకుంటే, మద్దిపాటి కృష్ణారావు మరియు విజయ గారి మేడమీదే ఉండిపోతాను. అఫ్ కోర్స్, అలాటి పెర్మనెంట్ అరేంజ్‌మెంట్ విషయం వారికి ఇంకా చెప్పలేదనుకోండి. అది వేరే విషయం కదా!